

ми сторите добро, то моѣж ви ся, не заминуваете колыбѣж-тѣ ми. Отпочинете си тукъ подѣ дрьво-то; азъ щѣ принесѣж водѣ да ви омыѣж нозѣ-тѣ и щѣ ви сготвиѣж обѣдѣ.“ —

„Прави, както говоришь;“ отговорили они. Тогава Авраамъ оттеклъ въ колыбѣж-тѣ до женѣж-тѣ си и заповѣдалъ ѣ да замѣси поскоро тѣсто отъ чисто брашно и да испече прѣсень хлѣбѣж; подирѣ оттеклъ до стада-та си, избралъ най-добро теле и заповѣдалъ на слугы-тѣ да го сготвятъ за госте-то; возъ това имѣж прѣдложилъ още масло и млѣко, а той самъ стоялъ и слугувалъ имѣж во время-то на обѣда.

Чужденцы-тѣ были Ангелы и самъ Господь въ образѣ человеческий. Господь рекъ Аврааму: „Гдѣ е жена-та ти Сарра?“ — „Тя е въ колыбѣж-тѣ“, отговорилъ Авраамъ. „До-годиниѣж, по това время, Сарра ще добые сынѣж“, казалъ Господь. Сарра стояла въ колыбѣж-тѣ задѣ врата-та и, като чула това обѣщаніе, ся усмихнула; тя не вѣрвала и мыслила въ себе: какъ може да ся обѣдне това? Мож ли вече азъ да добыѣж дѣца, кога-то и азъ и мѣжъ ми сме толкосъ стари (тя была тогава девяностъ, а Авраамъ сто години). Нѣ Господь казалъ Аврааму: „Зачто ся смѣе Сарра? Имали нѣчто невозможно у Бога?“ Сарра ся уплашила, кога видѣла, че на оногова Странника сѣ извѣстны още и мысли-тѣ ѣ; тя излѣзла изъ колыбѣж-тѣ и искала да оправдае себе си, че ся не е смѣяла. Но Господь рекъ: „Азъ знаѣж, че ты ся засмѣѣж.“ Авраамъ ся увѣрилъ, че види прѣдѣ себе непросты пѣтници.

Подирѣ това тѣи встанѣли и взели пѣти кѣмъ Содомъ; Авраамъ трѣгнулъ съ нихъ да ги непроводи. Тогава рекъ Господь: „Нѣма да скрѣѣж отъ Авраама, раба Моего, онова, что сѣмъ намислилъ да сторѣж. Азъ знаѣж, че той ще научи потомцы-тѣ си да ходятъ въ правыя пѣть и да живѣѣжтъ благочестиво.“ Господь открылъ Аврааму, че е положилъ да истреби Содомъ и Гоморѣж заради беззаконіе-то на жители-тѣ имѣж. Авраамъ попыталъ Господа: нѣма ли да пожали града, ако да ся памиратъ въ него пѣтдесятъ, и даже до десять пра-